

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Άκτῆ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833, Fax +30 210 4518476, Email: impireos@hotmail.com

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 12ῃ Σεπτεμβρίου 2019

Τό Οὐκρανικό ζήτημα.

Ἡ ἀληθῆς Κανονική Θεώρησις .Ἡ Διαπίστωσις. Ἡ Λύσις.

Παρακολουθῶ καί διαβάζω μετά πολλῆς συνοχῆς ἄρθρα καί τοπ-
θετήσεις Σεβασμιωτάτων Ἁγίων Ἀρχιερέων, Ἐλλογιμωτάτων καί Ἐντιμο-
λογιωτάτων Καθηγητῶν καί Νομικῶν παραστατῶν, δημοσιολογούντων
καί ἐνδιαφερομένων διά τό ἰδιαιτέρως πολύπλοκο καί ἐξόχως σοβαρό
ζήτημα πού ἔχει ἀνακύψει μέ τήν χορήγησι Αὐτοκεφαλίας στήν Οὐ-
κρανία ὑπό τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπό-
λεως. Τό πρόσφατον ἀνακοινωθέν τῆς ἀπελθούσης Διαρκοῦς Ἱερᾶς
Συνόδου τῆς 162ας Συνοδικῆς περιόδου, διά τοῦ ὁποίου ἐγνωστοποιή-
θησαν οἱ θετικές εἰσηγήσεις γιά τό ζήτημα, τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν
Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν Ζητημάτων καί Διορθοδόξων καί Διαχρι-
στιανικῶν Σχέσεων ὑποχρεώνουν στήν κατάθεση κάποιων ταπεινῶν
σκέψεων, πού θεωρῶ ὅτι «διαλανθάνουν» τῆς προσοχῆς ἐπαϊόντων καί
μή.

1. Ἕνα μεῖζον πνευματικό θέμα πού διαχρονικά καθορίζει τά
πρόσωπα καί τά πράγματα καί τήν ὀριοθέτηση τῶν ἀξιῶν τοῦ βίου εἶναι
ἡ ἀδυναμία κατανοήσεως τῆς ἐννοίας καί τῆς πραγματικότητος τῆς

αιωνιότητα, ή όποία ταυτίζεται μέ τήν άϊδιον ζωήν τοῦ Θεοῦ, ό όποϊος ὑπέρκειται χρόνων καί καιρῶν. Ὡς ένδοκοσμικά μεταπτωτικά όντα άδυνατοῦμε χωρίς κάθαρσι καί φωτισμό νά έννοήσωμε τό μέγεθος καί τήν άλήθεια τῆς αιωνιότητας, διά τήν όποϊαν καί έχομεν πλασθῆ διότι ή ψυχή μας εἶναι κτιστή μέν, αλλά ως πνοή Θεοῦ άθάνατος (Γεν. 2,7). Ἡ κατανόησις τῆς αιωνιότητας ως τοῦ φυσικοῦ χώρου καί χρόνου τῆς ολοκληρώσεως τοῦ άνθρώπου, ως μεγαλειωδῶς διακελεύει ό ούρανοβάμων Παῦλος, «ού γάρ έχομεν ὤδε μένουσαν πόλιν, αλλά τήν μέλλουσαν έπιζητοῦμεν» (Έβρ. 13,14) όριοθετεῖ τίς άξίες τοῦ άνθρωπίνου βίου καί καταδεικνύει τήν άλήθεια τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ «τί γάρ ὠφελήσει άνθρωπον εάν κερδίση τόν κόσμον ὅλον, καί ζημιωθῆ τήν ψυχήν αὐτοῦ;» (Μρκ. 8,36). Ὡς πεπερασμένα όντα πού γνωρίζομε τό ήμερονύκτιο ως μονάδα τοῦ χρόνου καί τήν περιστροφή τοῦ πλανήτη μας γύρω από τό άστρο του, ως συμπλήρωσι ενός έτους, χωρίς τήν κάθαρσι από τά γεώδη πάθη πού δέν εἶναι άπροϋπόθετος αλλά έμπονος καί άπαιτεῖ κατά τό άγιοπατερικόν «δός αίμα καί λάβε πνεῦμα» άγῶνες πνευματικούς καί άσφαλῶς τόν φωτισμόν τοῦ Ζωοποιοῦ Πνεύματος, ή κατανόησις καί έμβάθυνσις στό γεγονός τῆς παροδικῆς παρουσίας μας στόν γήϊνο κόσμο, τόν κόσμο τῶν χρωμάτων καί τῶν σχημάτων καί ή εϋθύνη άναγωγῆς μας από τήν κτίσι στόν Κτίσαντα, παρ' ὅλη τήν έξειδιασμένη έπισήμανσι τῶν Κυριακῶν λόγων γιά τήν αίφνίδια μετάκλησι στήν αιωνιότητα πού έμπεριέχει καί κρίσιν «έρχεται, ὁψέ ἢ μεσονυκτίου ἢ άλεκτοροφωνίας ἢ πρωῖ» (Μρκ. 13,35) εἶναι πολύ δυσχερής καί άπαιτεῖ μεγάλο πνευματικό καί ήθικό έργο. Διότι εάν κατανοήσωμε αὐτό πού κηρύσσωμε καί πιστεύωμε καί πού καθημερινά άποδεικνύεται μέ τήν μετάκλησί μας στήν αιωνιότητα, αλλάζει ή όριοθέτησις ὅλης τῆς ζωῆς μας καί προσαρμόζεται σέ αὐτήν τήν μοναδική καί άνεπανάληπτη άλήθεια, τήν όποία έκτύπως διδάσκει ό Κύριος στόν όριακή του Άποκάλυψη «ό άδικῶν άδικησάτω έτι, καί ό ρυπαρός ρυπαρευθήτω έτι, καί ό δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω έτι, καί ό άγιος άγιασθήτω έτι. Ἴδου έρχομαι ταχύ, καί ό μισθός μου μετ' έμοῦ, άποδοῦναι έκάστῳ ως τό έργον έσται αὐτοῦ. έγώ τὸ Α καί τὸ Ω, ό πρῶτος καί ό έσχατος, αρχή καί τέλος. » (Άποκ. 22, 11-13).

2. Ἡ κρίσις κάθε άνθρώπου συναρτᾶται ούσιωδῶς μέ τά Κυριακά λόγια στήν Άρχιερατική Του προσευχή «άλλ' ό λόγος ὄν έλάλησα, έκείνος κρινεῖ αὐτόν» (Ἰω. 12,48) πού άναδεικνύει τήν σημασία τῶν πράξεών μας διά τήν δικαίωση τῆς πίστεως τοῦ προσώπου μας καί τήν

μεταφυσική αὐτῶν τῶν πράξεων οἱ ὁποῖες ἀσφαλῶς καί δέν μᾶς σώζουν, μόνο τό ἄπειρο ἔλεος τοῦ Κυρίου μᾶς σώζει, ἀλλά καταδεικνύουν τήν γνησιότητα, ἀϋθεντικότητα καί ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας κατά τήν ἐξαίρετη διακήρυξι τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου «οὔτω καί ἡ πίστις, ἐάν μὴ ἔργα ἔχη, νεκρὰ ἐστὶ» (Ἰακ. 2, 17). Εἶναι πολυσήμαντο τό γεγονός πού μᾶς διαφεύγει, ὅτι καί πάλι ὁ Κύριος ἀναφερόμενος ἰδιαίτερως σέ ἐκείνους τούς ἀδελφούς καί μέλη τοῦ σώματός Του, στούς ὁποίους περιεποίησε τήν μεγίστη τιμή νά τούς ἀναθέσῃ τήν διακονία τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ σώματός Του, διεκήρυξε κάτι τό συγκλονιστικό στήν ἐπί τοῦ ὄρους Ὁμιλία ὅπως καταγράφεται ἀπό τόν Εὐαγγελιστή Ματθαῖο «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. πολλοὶ ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε Κύριε, οὐ τῷ σῶ ὀνόματι προεφητεύσαμεν, καὶ τῷ σῶ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καὶ τῷ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν; καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν» (7,21-23). Ὡς συμπέρασμα ἐπομένως προκύπτει ὅτι τά ἔργα καί οἱ πράξεις ἐκάστου ὀριοθετοῦν τήν θέσι του ἐνώπιον τοῦ Δημιουργοῦ του, αἰωνίως !!!

3. Στήν συγκεχυμένη καί δυσδιάκριτη ἐποχή μας ὁμοῦ μετά τοῦ μέτρου καί τῆς διακρίσεως, ἔχομε ἀπωλέσει καί τήν ἀντιληπτική μας ἰκανότητα καί αὐτό συμβαίνει ὄχι μόνο σέ ἐμᾶς τούς ἀπλούς καί ἀπέριπτους ἀνθρώπους, ἀλλά καί σέ ἐπαΐοντες ἐγκρατεῖς τῆς θύραθεν νομικῆς καί τῆς θεολογικῆς παιδείας καθὼς ἐγκλωβιζόμεθα ὅλοι στόν γήινο χωροχρόνο καί συμπνιγόμεθα στήν ἐπιδερμικότητα τοῦ χοϊκοῦ βίου. Ἐκλαμβάνομε τόν Πανάγιον Θεόν ὡς «χρηστική» ἔννοια, τήν ὁποία μποροῦμε κατά τήν βούλησί μας καί τά ὀρμέμφυτά μας νά προσαρμόζωμε στόν νοσηρό ψυχισμό μας. Εἶναι ἡ ἀπόλυτη τραγικότης νά βλέπεις πρωτιστεύοντες Ἱεράρχες, βαθυνοῦστατους, κατά τά ἄλλα, Καθηγητάς νά καταθέτουν ἀνενδοιάστως καί χωρίς ἐπίγνωσι τῆς βαρύτητος τῶν πραγμάτων τή στρέβλωσι τῆς ἀντίληψης τους, ἀλλά δυστυχῶς καί τῆς ψυχῆς τους γιά τήν ἀληθῆ ἐπίγνωσι τοῦ Παναγίου Θεοῦ. Εἰδικώτερα οἱ λεγόμενοι «μεταπατερικοί» Θεολόγοι, οἱ ἀρεσκόμενοι σέ βερμπαλισμούς ματαιοδοξίας καί προδήλου φενάκης, διά τούς ὁποίους εὐστόχως ὁ ὄσιος καί θεοφόρος Παῖσιος κατέγνωσε ὅτι οὐδέποτε τούς καθόρισε ἡ ἐντολή τοῦ Χριστοῦ «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ

ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου» (Ματθ. 12,30) καί δέν ἠγάπησαν τόν Θεόν, νά πειρῶνται νά ἐπαναλάβουν τήν «θεολογία» τοῦ Βαρλαάμ, τοῦ Γρηγοῤῥά καί τοῦ Ἀκινδύνου σέ νέα «βελτιωμένη» ἔκδοσι. Ὅμως ὅπως κάθε Δημιουργός γνωρίζεται ἐκ τοῦ ἔργου του, ἔτσι καί ὁ Πανάγιος Θεός, ὁ ὁποῖος ἀπεκαλύφθη διά τοῦ Μονογενοῦς Του Υἱοῦ καί Λόγου στόν κόσμο, γνωρίζεται διά τῆς δημιουργίας Του κατά τήν ὠραιότητα ἔκφραση τοῦ Προφητάνακτος Δαυΐδ, «Οἱ οὐρανοί διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα» (Ψαλμ. 18,1). Αὐτός Τόν Ὅποῖον ἐμεῖς οἱ ἀτελέστατοι καί χοϊκοί διακονοῦμε εἴτε διά τοῦ ἔργου, εἴτε διά τοῦ λόγου μας εἶναι Ἐκεῖνος, ὁ Ὅποῖος «εἶπε καί ἐγεννήθησαν, αὐτός ἐνετείλατο, καί ἐκτίσθησαν» (Ψαλμ. 148' 5), τά πάντα!!!. Τώρα γιά νά προσεγγίσουμε κατ' ἐλάχιστον τήν παντοδυναμία τοῦ Παναγίου Θεοῦ, τήν πανσοφία καί τήν ἀπερινόητη ἀγάπη Του, ἀτενίζομε τόν ὑλικό κόσμο μέ τήν ὑπερμαθηματική ἀκρίβεια καί τούς παγκρατεῖς φυσικούς νόμους, ὅπως ἀναφέρω ἐξειδικευμένα, στό ταπεινό μου πόνημα «Κόσμος, ἐξέλιξις ἢ δημιουργία, τυχαιότης ἢ ἀπερινόητος σκοπιμότης, φυσική ἐπιλογή ἢ πάνσοφος θεία πρόνοια;» (Πειραιεύς 2012) ([http://imp.gr/pdf/Kosmos ExelixisHDhmiourgia.pdf](http://imp.gr/pdf/Kosmos%20ExelixisHDhmiourgia.pdf)). Ὅταν δέ λάβομεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κοσμική μονάδα μετρήσεως εἶναι τό 1 ἔτος φωτός πού ἰσοῦται μέ 9,5 τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα πού διανύει τό φῶς τρέχοντας μέ 300.000 χιλιόμετρα τό δευτερόλεπτο καί ὅτι τό πεπερασμένο ὑλικό σύμπαν κατά τάς μετρήσεις τῶν ἐπαϊόντων ἐπιστημόνων τῆς ἀστρονομίας, ἔχει διάμετρο 16-20 δισεκατομμύρια ἔτη φωτός, αὐτό σημαίνει ὅτι θά προσεγγίσουμε τά μεγέθη ἐάν πολλαπλασιάσωμε τήν διάμετρο τοῦ ὑλικοῦ σύμπαντος μέ 9,5 τρισεκατομμύρια χλμ πού διανύει τό φῶς σέ ἕνα ἔτος καί τότε ἐξερχόμεθα τοῦ νοός μας καί ἀσφαλῶς συγκλονιζόμεθα ὄντολογικά, ἂν ἐπιπροσθέτως ληφθεῖ ὑπ' ὄψιν ὅτι κατά τήν θεωρία τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης μπορεῖ νά ὑπάρχει καί πέραν τοῦ γνωστοῦ σύμπαντος ὕλης καί σύμπαν ἀντιῦλης καί ἐκτός αὐτῶν ὁ πνευματικός κόσμος, τόν ὁποῖον Αὐτός ὁ Ἀκατάληπτος καί Ἀπερινόητος δημιούργησε. Αὐτή ἡ Ὑπεροχική Πανυπερτέλειος καί Πανάχραντος Τρισυπόστατος Θεότης, ἡ ὁποία ἀπεκαλύφθη στήν ἀνθρωπότητα διά τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὁ Ὅποῖος κατά τήν μεγαλειώδη ἔκφραση τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου εἶναι «ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ (τοῦ Πατρός)» (Ἐβρ.1,3). Αὐτός εἶναι ὁ Κύριος τῆς Δόξης. Ἡ προσέγγισις τοῦ παναχράντου Τρισυποστάτου Δημιουργοῦ τῆς ζωῆς δέν μπορεῖ νά γίνεται μέσο ἀνέλιξης ἢ τρόπος

πορισμοῦ, δέν εἶναι ἀπροϋπόθετος καί δέν εἶναι ἐνδοκοσμική μεθοδεία. Πλανώμεθα πλάνην οἰκτράν, οἱ δύστηνοι, ἐάν νομίζομεν «εὐχρηστον» τόν Πανάγιον Θεόν καί προσαρμοζόμενον στίς διαθέσεις μας καί στήν ἀντιληπτική μας κατανόησι. Τήν τραγική μας ἀποτυχία θά κατανοήσωμε ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὅταν θά ἐπισυμβῇ ὁ τελευταῖος κτύπος τῆς καρδίας μας. Πάντοτε βεβαίως ὀφείλομεν «μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μηδὲ τῇ γλώσσει, ἀλλ' ἐν ἔργῳ καί ἀληθείᾳ» (Α΄ Ἰω. 3,18) καί συγχρόνως νά «ἀληθεύομεν ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφ. 4,15), ὡστόσο δέν πρέπει ποτέ νά λησμονοῦμε ὅτι ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ἀγάπη καί ἡ Δικαιοσύνη δέν εἶναι ἐνδοκοσμικές ἔννοιες, ἀλλά Ἐνυπόστατη Πραγματικότητα, ὁ Πανάγιος Τρισυπόστατος Θεός, πού δέν πρέπει ποτέ νά λησμονοῦμε ὅτι «ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον» (Ἐβρ. 12,29).

4. Ἡ ἀπόλυτος ἐνώπιον Θεοῦ εὐθύνη τῶν Ἐπισκόπων καί τῶν Πρεσβυτέρων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ διατήρησις καί ἡ μὴ διασάλευσις ἐπ' οὐδενί τῆς κανονικῆς, ἐκκλησιολογικῆς καί λειτουργικῆς ἐνότητός Της, ἀξίας ὑπερτάτης κατὰ τήν Ἀρχιερατική προσευχή τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας Κυρίου δεηθέντος «πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὡσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς» (Ἰω. 17,11). Αὐτή ὅμως ἡ ἐνότης ὀρίζεται ἀπό τό σαφῆ προσδιορισμό τοῦ Κυρίου, «καθῶς ἡμεῖς» πού σημαίνει ὅτι πρότυπο αὐτῆς τῆς ἐνότητος εἶναι ὁ Τριαδικός Θεός. Ὅπως ἠνωμένα καί ὁμοούσια εἶναι τά τρία πρόσωπα τοῦ Παναγίου Θεοῦ ἐν ἀπολύτῳ, ἀληθείᾳ, δικαιοσύνῃ καί ἀφάτῳ ἀγάπῃ ὀφείλομεν νά διατηροῦμε τήν ἐνότητα τῆς πίστεως «ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 4,3). Ἐπομένως ἐνότης πού δέν ἔχει ὡς πρότυπον τό «καθῶς ἡμεῖς» τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί στηρίζεται στό ψεῦδος, στή βία καί στήν παραβίασι τῶν ἐντολῶν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, ὅπως σήμερα ἐπιχειρεῖ ὁ συγκρητιστικός οἰκουμενισμός εἶναι βιασμός τῆς ἀληθείας καί τῆς οἰκείωσις τοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ Πατερική ρῆσις τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πῶς ἀκόμη καί τό μαρτύριο, ἡ ὑψίστη ἀπόδειξις τῆς ἀφοσιώσεως καί τῆς ἀγάπης στόν Θεό, δέν μπορεῖ νά ἀποπλύνει τό κακούργημα τοῦ σχίσματος καί τῆς αἰρέσεως «τό σχίσμα οὐδέ αἷμα μαρτυρίου ἀποπλύνει». Ἡ ἐνότης τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος πού ἀποτελεῖ κατὰ τόν μεγαλειώδη ὀρισμό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέ Κεφαλή Ἐκεῖνον (Ἐφ. 1,22-23) εἶναι ἀδιαπραγμάτευτος ἀξία καί δι' αὐτό ἡ αἵρεσις τοῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ καί ἡ δι' αὐτῆς διασάλευσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, ἀποτελεῖ κανονικό ἔγκλημα. Ἐπομένως, ὅποιαδήπο-

τε ἐκκλησιαστική κίνησις, παρ' οἰουδήτινος, πού προσβάλλει τήν ἐνότητα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἔκπτωσι, διά τήν ὁποίαν θά ἀποδοθεῖ λόγος ἐνώπιον τοῦ Δομήτορος καί Κυρίου τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως στήν προκειμένη περίπτωσι εἶναι ἐντελῶς ἀνεδαφικό νά ἰσχυρίζεται κάποιος ὅτι ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν «ἀποκατάστασι» καί εἴσοδο σέ Αὐτήν, ἀμεταμελήτων καθηρημένων, ἀναθεματισμένων καί ἀχειροτονήτων, παρασυναγώ-γων καί σχισματικῶν προσώπων, μέ φερόμενες «ἐνοριακές συναθροίσεις» καί τήν ἰδία στιγμή αὐτό τό γεγονός, νά ὀδηγεῖ σέ διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μέ 12.500 κανονικές ἐκκλησιαστικές ὀντότητες-Ἐνορίες καί 100 κανονικούς Μητροπολίτες στήν Οὐκρανία, καί μέ ἕνα Πατριαρχεῖο 270 Μητροπολιτῶν καί Ἐπισκόπων καί ἄνω τῶν 250.000.000 πιστῶν, σήμερα μάλιστα πού ὁ μοναχός Φιλάρετος (Ντενισένκο) ἀναδιοργάνωσε τό ψευδοπατριαρχεῖο Κιέβου, μέ χαρακτηριστική πρόσφατη ἀπόφασι Οὐκρανικοῦ Δικαστηρίου πού ἀπαγόρευσε τήν διάλυσή του, ἐναχθεῖς ἀπό τά «ἔκγονά» του!!! (<https://www.romfea.gr/ekklisies-ts/ekklisia-tis-oukranias/31349-to-dikastirio-apagoreuse-stin-au-tokefali-ekklisia-tis-oukranias-na-dialusei-to-legomeno-patriarxeio-kiebou>).

5. Συνηπογράφω τό ἀπό 1/9/2019 ἀποσταλέν κείμενο τοῦ πάντοτε μετά μεγίστης ὀξυνοίας, ἐπιγνώσεως τῶν γεγονότων, διακρίσεως βαθυνουστάτης, γράφοντος Πανοσιολ. Ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ Ἁγιορείτου (Ι. Κελλίον Φιλαδέλφου) ὅσον ἀφορᾷ στήν γεωπολιτική διάστασι τοῦ θέματος, προσθέτων ὅμως, ὅτι οἱ Εὐρωατλαντισταί ἐπιχειροῦντες νά συμπνίξουν τήν Ρωσική Ὀμοσπονδία, ἔχουν καταρτίσει σχέδιο ἀποκοπῆς τῆς ἀπό τίς θερμές λεγόμενες θάλασσες, μέ προτεκτοράτα μετά τίς χῶρες τῆς Βαλτικῆς, τίς Μολδαυῖα, Οὐκρανία, Γεωργία καί τό Ἄζερμπαϊτζάν, γεγονός πού «ἀνάγκασε» τήν Ρωσική Ὀμοσπονδία νά κατάλαβει στρατιωτικῶς καί νά «προσαρτίσει» τήν Κριμαία γιά νά ἔχει ἔξοδο διά τῆς Ἄζοφικῆς θαλάσσης, στήν Μεσόγειο καί στά συμφέροντά της στήν Μέση Ἀνατολή. Εἶναι πρόδηλο τό γεγονός ὅτι τό τεράστιο Κράτος τῆς Ρωσίας, δέν μπορεῖ νά περιοριστεῖ στό λιμάνι τοῦ Ἀρχαγγέλου στόν Ἀρκτικό κύκλο καί τοῦ Βλαδιβοστόκ ἀπέναντι ἀπό τίς Ἰαπωνικές νήσους στόν Εἰρηνικό ὠκεανό. Ἐπομένως στό Οὐκρανικό ζήτημα ἐργαλειοποιήθηκε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τίς κατά καιρούς δηλώσεις κυβερνητικῶν στελεχῶν τῶν ΗΠΑ μέ πρωτιστεύουσα τήν σχετική συγχαρητήρια δήλωσι τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Μάϊκ Πομπέο γιά τήν χορήγησι Αὐτοκεφαλίας στήν λεγομένη «Οὐκρανική

Αυτόκέ-φαλη Έκκλησία» (<http://www.skai.gr/news/world/article /394142 /apoluti-stirixi-ton-ipa-sto-autokefalo-tis-oukran ikis-ekklisias/>), γεγονός που δέν έχει προηγούμενο, για μία αύστηρῶς ἐκκλησιαστική ἐνέργεια νά συγχαίρει ὁ Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ. Βεβαίως ὁ Ἑλληνικός λαός τελεῖ σέ παραπικρασμό ἀπό τήν ἄκριτη Ρωσική ἐξωτερική πολιτική, ἐνισχύσεως τοῦ διαχρονικοῦ ἐχθροῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῶν Ὁρθοδόξων Βαλκανικῶν λαῶν, τοῦ Τουρκικοῦ Ἰσλαμικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τόν ὁποῖον ὄχι μόνο ἐξοπλίζει μέ ὑπερσύγχρονα ὀπλικά συστήματα, ἀλλά καί τόν ἀναβαθμίζει σέ πυρηνική δύναμι μέ τήν κατασκευή τριῶν πυρηνικῶν ἐργοστασίων. Δέν λησμονοῦμε τήν διαχρονική συμπεριφορά τῶν ὀρθοδόξων Ρώσων «ἀδελφῶν» μας ἀπό τά Ὁρλωφικά (1770) στήν Μεγάλη Βουλγαρία τῆς Συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου (1877-1878), ἀπό τήν Ἱερά Συμμαχία (1815) στήν Παλαιστίνιο Ἐταιρεία (1882) διαρπαγῆς τῶν προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων ἀπό τό Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο, ἀπό τόν ἐξοπλισμό τοῦ Λένιν στόν Κεμάλ Ἀτατούρκ καί τούς Τσέτες για τίς γενοκτονίες τοῦ Ποντιακοῦ καί Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἕως τήν σημερινή ἐχθρική συμπεριφορά τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας μέ τόν ἐξοπλισμό τῆς Τουρκίας καί τήν πυρηνική της ἀναβάθμισι. Δέν θά μποροῦσε ὁ Πρόεδρος Πούτιν καί ἡ μεγάλη Ρωσική Ὁμοσπονδία νά συστήσει ἕνα κραταῖο Ὁρθόδοξο τόξο, ἀντίπαλο δέος τῶν Εὐρωατλαντιστῶν καί τῶν ὀπισθεν κεκρυμένων Σιωνιστῶν καί μέ ἕνα τηλεφώνημα νά προστατεύσει τόν πρῶτο Θρόνο κατά τούς Ἱεροῦς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἀπό τήν Τουρκική Θηριωδία, νά ἀνοίξει τήν Χάλκη, νά λειτουργήσῃ τήν Ἁγία Σοφία, τό παλλάδιον τῶν Ὁρθοδόξων, νά ἀναγνωρίσει ἡ Τουρκία τήν διεθνή Νομική Προσωπικότητα τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Νά ἀποδοθοῦν σέ Αὐτό οἱ περίπυστοι Ἱ. Ναοί τῆς μαρτυρικῆς Ρωμηοσύνης, πού ἔχουν μετραπεῖ σέ τεμένη; Ὅλα αὐτά δέν μποροῦμε νά τά λησμονήσωμε, οὔτε τήν ὑφέρπουσα φενάκη τῆς «τρίτης» Ρώμης ἢ τῆς θεωρίας τῶν λευκῶν καλιμαυχίων, ἀλλά καί δέν δυνάμεθα ἐκκλησιολογικά νά συμβάλωμε μέ λόγους ἢ ἔργα στήν διασάλευσι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

6. Παρακολουθῶ ὅπως στήν ἀρχή κατέθεσα κείμενα καί δημόσιες τοποθετήσεις Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, Ἑλλογιμωτάτων καί Ἐντιμολογιωτάτων Καθηγητῶν καί ἄλλων δημοσιολογούντων οἱ ὁποῖοι ἀναφέρονται σέ περιπτωσιολογίες ἀντικανονικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐνεργειῶν κατά τό Ρούμ Μιλλιέτ, καθῶς καί στούς γνωστούς ἰ. κανόνες Γ', Δ'

καί Ε' τῆς τοπικῆς Συνόδου τῆς Σαρδικῆς ἢ προβάλλουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς Ταμιούχος τῆς Χάριτος δέν ὑπόκειται σέ περιορισμούς, ἢ ὅτι ὑφίσταται κανονικῶς ἡ δυνατότητα ρυθμίσεως τοῦ θέματος μέ τήν χρῆσι οἰκονομίας καί ὄχι τῆς ἀκριβείας, ἢ ὅτι μέ τήν ἀνάκλισι τῆς Πράξεως τοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ' τοῦ 1686 σήμερα 300 χρόνια μετά ταῦτα, ἄλλαξε πλέον τό κανονικό καθεστῶς τῆς Οὐκρανίας ἢ ἀποπειρῶνται νά ἀντλήσουν ἐπιχειρήματα ἀπό τήν Ὄθωμανική αἰχμαλωσία τοῦ Γένους καί τῆς Ἐκκλησίας ἢ ὅτι μόνη προϋπόθεσι τῆς Αὐτοκεφαλίας εἶναι ἡ μετάνοια γιά τήν ἀποκατάστασι τῶν σχισματικῶν καί παρασυναγῶ-γων, ἢ προβάλλουν τό πρόδηλο δικαίωμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου χορηγήσεως τοῦ καθεστῶτος τῆς Αὐτοκεφαλίας ἢ ἰσχυρίζονται, ὅτι δῆθεν δέν ἔχομεν τό κανονικόν δικαίωμα νά κρίνωμε τήν ἀπόφασιν τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλά μόνον νά τήν ἐφαρμόσωμεν, παρ' ὅτι διά τῆς ἐφαρμογῆς θά γίνωμε συναυτουργοί εἰς μία ἄκυρο πρᾶξι, ὡς κατωτέρω θά ἀποδείξω, πού διασαλεύει τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, παραθεωροῦντες ὅλοι τίς βασικές προϋποθέσεις αὐτοῦ τοῦ ζητήματος πού εἶναι ὁ σεβασμός τῆς ταυτότητος τῶν ποινῶν, ἐνός ἐκ τῶν τεσσάρων συνεκτικῶν στοιχείων (α. Κοινό ποτήριο, β. Δίπτυχα, γ. Εἰρηνικά γράμματα, δ. Ταυτότης ποινῶν) τῆς ἐνότητος τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί ἡ κανονική δωσιδικία, ἐπί τῆς συγκεκριμένης ὑποθέσεως. Ἡθελημένως ἢ ἀθελήτως παραθεωροῦν τίς βασικοτάτες αὐτές προϋποθέσεις τοῦ φαινομενικῶς περιπεπλεγμένου αὐτοῦ προβλήματος γιά τό ὅποιο ἡ Ἁγιωτάτη μας Ἐκκλησία ἔχει δώσει λύσι διά τῆς Ἁγίας ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπό τό 691μΧ, ἐπί Ἰουστινιανοῦ Β' τοῦ Ρινοτμήτου, συνελθούσης ἐν Τρούλῳ, ἡ ὁποία διά τοῦ Β' Αὐτῆς Κανόνος ἐπεκύρωσε ὀρισμένως τούς ἐν Καρθαγένῃ Ἱ. Κανόνας οἱ ὅποιοι ἐπιλύουν τό θέμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δωσιδικίας ἀπό τοῦ ἔτους 424. Εἰς τό σημεῖο αὐτό, πρέπει νά εἰπωθεῖ, ὅτι στήν ἀγία μας Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά γίνει λόγος γιά ἐθνικό δίκαιο, διότι τό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας ἀπορρέει ἀπό τήν Ἀποκάλυψι τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, πού εἶναι ἡ ἔνσαρκος Ἀλήθεια κατά τήν ἰδική Του κοσμική διακήρυξι «ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» (Ἰω. 14,6) καί ἀπό τήν ἐπίπνοια τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος πού τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἐπεδήμησε στήν Ἐκκλησία καί παραμένει σέ Αὐτήν κατά τήν ἀψευδῆ βεβαίωσι τοῦ Κυρίου «τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὀδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» (Ἰω. 16,13). Ἐπομένως τό Δίκαιο στήν Ἐκκλησία, δέν εἶναι ἀνθρωπίνη νομοκατασκευή καί ἀντίληψι ἀλλά πηγάζει ἀπό τόν

ἀποκεκαλυμμένο Εὐαγγελικό Νόμο, τούς κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν Τοπικῶν πού Ἐκεῖνες ἐκύρωσαν καί τούς Κανόνες τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων. Εἰρήσθω δέ ἐν προκειμένῳ ὅτι καί ἐάν ἀκόμη δεχθῶμεν ὅτι ὑφίστατο στήν Οὐκρανία συντρέχουσα κανονική ἀρμοδιότης καί δωσιδικία τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας διότι «ἐπιτροπικῶς» εἶχε παραχωρηθεῖ στήν Ρωσική Ἐκκλησία ἡ Οὐκρανία τό 1686, ἡ συντρέχουσα αὐτή ἀρμοδιότης καί δωσιδικία ἔπαυσε ὅταν ἐκινήθη πρώτη ἡ Ρωμαϊκή Ἐκκλησία καί ἐπεραιώθη ἡ κανονική διαδικασία, γεγονός πού ἀνεγνώρισε καί ὁ Σεπτός Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 1203/29.8.1999 Πατριαρχικό Του Γράμμα πρὸς τόν μακαριστόν Πατριάρχη Μόσχας κυρόν Ἀλέξιον, πού παραθέτω κατωτέρω.

7. Ἀσφαλῶς τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως κατά τό Κανονικό Δίκαιο τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἔχει κατά τούς θείους καί ἱερούς Κανόνες Γ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ΚΗ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τά πρεσβεῖα τιμῆς μεταξύ τῶν Πατριαρχικῶν Θρόνων, μετά τόν Θρόνο τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης στήν Ἀδιαίρετη Ἐκκλησία. Μετά δέ τήν σχᾶσι καί ἔκπτωσι ἐξ Αὐτῆς τοῦ Θρόνου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, πού ἀπέβη δυστυχῶς ὁ παναιρετικός Παπισμός, ὁ ὀλετήρας τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ (Θρησκευτικοί πόλεμοι, ἱερά Ἐξέτασις, Μεταρρύθμισις, ἀθεῖσμός, μηδενισμός) τυγχάνει ὁ πρῶτος Θρόνος στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία καί ἔχει τό κανονικό καί ἔννομο δικαίωμα τῆς τιμητικῆς προεδρίας, τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης τῆς προεδρίας, ὡς *primus inter pares*, συγκληθησομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ συντονισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς συμβαίνει μέ ὅλες τίς προεδρίες ἀνά τόν κόσμον διῖστορικῶς, χορηγεῖ δέ Αὐτοκεφάλια καί Αὐτονομία σέ Ἐκκλησιαστικές Δομές, ὑπό τόν ὄρο τῆς ἐγκρίσεως τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων, ἀπό τήν ὀποθενδήποτε συγκληθησομένη Οἰκουμενική Σύνοδο. Τά ἀνωτέρω βεβαίως ἰσχύουν ἐπειδή δέν κατορθώθηκε μέ κύρια εὐθύνη τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἡ συναπόφασις τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν γιά τήν ἀποδοχή διαδικασίας χορηγήσεως τῆς Αὐτοκεφαλίας καί τοῦ Αὐτονόμου πού συζητεῖται ἐπί πενήντα ἔτη καί προβλέπει αἴτησι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, συναίνεσι τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας καί ἐγκρισί τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Κατά ταῦτα τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἠδύνατο νά χορηγήσει Αὐτοκεφάλια σέ Ἐκκλησιαστική Δομή

πού τό ζητεῖ καί πού πληροῖ τούς κανονικούς ὄρους, ἀλλά στήν συγκεκριμένη περίπτωση τῆς Οὐκρανίας παρ'ὄτι αὐτή ἡ ἀνεξάρτητη κρατική πλέον ὄντοτης εἶχε τό κανονικό δικαίωμα ἡ κανονική της Ἐκκλησία νά ἐκζητήσῃ τήν χορήγησι καθεστῶτος Αὐτοκεφαλίας κατά τās διατάξεις τοῦ ΙΖ' ἰ. Κανόνος τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαγορευούσης «Εἰ δὲ καί τις ἐκ βασιλικῆς ἐξουσίας ἐκαινίσθη πόλις, ἢ αὖθις καινισθείη, τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσίοις τύποις, καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παροικιῶν ἡ τάξις ἀκολουθείτω», ἐγείρεται τό θέμα ὅτι ἡ μόνη κανονική ἐκκλησιαστική δομή τῆς χώρας, πού μέ ἀπόφασι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ' ἀπό τό 1686 διοικεῖται ἀπό τό Πατριαρχεῖο Μόσχας καί σήμερα ἔχει καθεστῶς αὐτονομίας χορηγηθέν ἀντικανονικῶς ἀπό τήν Ρωσική Ἐκκλησία, δέν ἐπιθυμεῖ καί δέν ἐπιδιώκει τήν ἀνακήρυξί της σέ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία. Γι' αὐτό καί δέν χωρεῖ οὐδεμία σύγκρισι τοῦ χορηγηθέντος Αὐτοκεφάλου στούς σχισματικούς καί παρασυναγωγούς τῆς Οὐκρανίας, μέ τήν κανονική χορήγησι ὑπό τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ καθεστῶτος τῆς Αὐτοκεφαλίας στίς Κανονικές Ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος, τῆς Σερβίας, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Ρουμανίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Ἀλβανίας καί τῆς Τσεχίας-Σλοβακίας. Τήν Αὐτοκεφαλία τῆς Οὐκρανικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐπέδιδωκαν ὁ δυτικόφιλος τέως Πρόεδρος τῆς Χώρας Πέτρο Ποροσένκο, τό Κοινοβούλιο καί οἱ δύο σχισματικές Δομές, ἡ «Οὐκρανική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία-Πατριαρχεῖο Κιέβου», πού ἀποσπάστηκε τό 1992 ἀπό τό Ρωσικό Πατριαρχεῖο, μέ σκληρές ἐπιθέσεις καί ἀναθέματα κατά τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας μέ ἐπικεφαλῆς τόν καθηρημένο καί ἀναθεματισμένο πρῶην Μητροπολίτη Κιέβου, μοναχό Φιλάρετο (Ντενισένκο) καί ἡ «Οὐκρανική Αὐτοκέφαλη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία», πού δημιουργήθηκε τό 1921 ἀπό τίς Σοβιετικές Ἀρχές μέ τόν ψευδεπίσκοπο Βασίλειο Λιπκίβσκυ πού χειροτονήθηκε ἀπό «ιερεῖς καί λαϊκούς»!!! καί ἔνεκεν τῆς συμπράξεώς της μέ τούς Ναζί κατακτητές τῆς Χώρας κατεδιώχθη καί συνέπτυξε δῆθεν «ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν» καί μετὰ ταῦτα ἀνεβίωσε τό 1980 ἀπό τόν αὐτοπροσδιοριζόμενο ὡς «Πατριάρχη» Μστισλάβ πού ζοῦσε στή Δύση καί διοικεῖτο ἀπό τόν αὐτοπροσδιοριζόμενο ὡς «Μητροπολίτη Κιέβου καί πάσης Οὐκρανίας» Μακάριο Μαλέτιτς, καθηρημένο πρῶην Ἱερέα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας «χειροτονημένο» ψευδεπίσκοπο ἀπό τόν καθηρημένο Διάκονό της Βίκτωρα Τσεκάλιν, τραγικό πρόσωπο μέ πλούσιο «ἱστορικό», ὡς «Ὁρθόδοξος» ψευδεπίσκοπος, Οὐνίτης, Εὐαγγελικός, Πάστορας, κατεγνωσμένος δικαστικῶς παιδεραστής, συνταξιοδοτηθεῖς ὡς

φρενο-βλαβής. Τό Σεπτό Οίκουμενικό Πατριαρχεῖο «ἀπεκατέστησε» στήν κανονική τάξι τίς δύο αὐτές σχισματικές «Ἐκκλησιαστικές» Δομές μέ τούς ἐπικεφαλής των, τῶν ὁποίων τήν κανονική κατάστασι οὐδεμία ἄλλη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀνεγνώριζε καί ἀναγνώριζει ἄχρι τοῦ νῦν. Εἰδικώτερα ὁ μοναχός Φιλάρετος (Ντενισένκο), κληρικός τυγχάνων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ὡς Μητροπολίτης Κιέβου τό 1992 καθηρέθη, ὅπως προελέχθη, ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης ὑπουργήματος καί μετά ταῦτα ἀνεθεματίσθη γιά τήν πρόκλησι σχίσματος ἀλλά καί γιά ἐτέρας ἀντικανονικάς αὐτοῦ ἐνεργείας (πορνεία), ὁ δέ ἕτερος Μακάριος Μάλετιτς οὐδεμία κανονική χειροτονία κέκτηται, ὡς καταδείξαμε. Ἐν συνεχείᾳ συνεκροτήθη μία λεγομένη «Ἐνωτική Σύνοδος», πού ἐξέλεξε ὡς «Προκαθήμενο» τόν «Μητροπολίτη» Ἐπιφάνιο, «χειροτονία» τοῦ ἀναθεματισμένου μοναχοῦ Φιλαρέτου καί ἀκολούθως χορηγήθηκε στήν προελθούσα, ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν νέα Δομή τό καθεστῶς τῆς Αὐτοκεφαλίας. Τό κρίσιμο ἐπομένως θέμα πού τίθεται ἀπό κανονικῆς ἐπόψεως στό συγκεκριμένο ζήτημα εἶναι ἐάν οἱ ἀποφάσεις τελείας Συνόδου προεδρευομένης ὑπό Πατριάρχου ὡς εἶναι ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας εἶναι ἀνεκκλητες ἢ δύνανται νά ἐκκληθοῦν ἐνώπιον ἄλλης Πατριαρχικῆς Συνόδου. Τό θέμα αὐτό ἀπησχόλησε τήν Οἰκουμενική Ἐκκλησία μετά τήν Σύνοδο τῆς Σαρδικῆς καί τούς κανόνες Αὐτῆς Γ', Δ' καί Ε' στήν ὁποία μετεῖχαν οἱ Δυτικοί Ἐπίσκοποι καί προήδρευσε ὁ Ὅσιος Κορδοῦης, συγκροτηθείσης ἐν ταύτῳ καί Συνόδου τῶν Ἀνατολικῶν Ἐπισκόπων στήν σημερινή Φιλιππούπολη. Πρῶτος ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης Ζώσιμος ἐπικαλούμενος τούς κανόνες τῆς Σαρδικῆς, ὡς κανόνες δῆθεν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, διεξεδίκησε δικαιώματα ὑπάτου δικαστοῦ ἐπί τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Β. Ἀφρικῆς καί ἀξίωσε τήν ἀποκατάστασι τοῦ καθαιρεθέντος ἀπό τόν Ἐπίσκοπο Sicca Οὐρβανό, πρεσβυτέρου Ἀπιαρίου. Οἱ ἀφρικανοί Ἐπίσκοποι ἀπέκρουσαν διαρρήδην τό ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης Ζωσίμου καί τοῦ διαδόχου του Βονιφατίου Κελεστίνου Α' ἀξιούμενο δικαίωμα ὑπάτου δικαστοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν τους τό 424. Προηγουμένως ἡ ἐν Καρθαγένῃ τοπική σύνοδος μέ τόν ΛΣΤ (31) κανόνα της (κατ' ἀρίθμησιν «Πηδαλίου»), ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνεται ἀπαρά-λακτος καί μέ τόν ΡΛΔ (129) κανόνα τῆς ἰδίας Συνόδου νομοθέτησε: «Ὅμοίως ἤρρεσεν, ἵνα οἱ πρεσβύτεροι καί οἱ διάκονοι καί οἱ λοιποὶ κατώτεροι κληρικοί, ἐν αἷς ἔχουσιν αἰτίαις, ἐάν τὰ δικαστήρια μέμφωνται τῶν ἰδίων ἐπισκόπων, οἱ γείτονες ἐπίσκοποι ἀκροάσωνται αὐτῶν καί, μετά συναινέσεως τοῦ ἰδίου

ἐπισκόπου, τὰ μεταξὺ αὐτῶν διαθῶσιν οἱ προσκαλούμενοι παρ' αὐτῶν ἐπίσκοποι. Διό, εἰ καὶ περὶ αὐτῶν ἔκκλητον παρέχειν νομίσωσι, μὴ ἐκκαλέσωνται εἰς τὰ πέραν τῆς θαλάσσης δικαστήρια, ἀλλὰ πρὸς τοὺς πρωτεύοντας τῶν ἰδίων ἐπαρχιῶν, ὡς καὶ περὶ τῶν ἐπισκόπων πολλάκις ὤριστα. Οἱ δὲ πρὸς περαματικά δικαστήρια διεκκαλούμενοι, παρ' οὐδενὸς ἐν τῇ Ἀφρικῇ δεχθῶσιν κοινωνίαν» καὶ τό ἀπολύτως σημαντικὸν εἶναι ὅτι οἱ κανόνες τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου ἐπεκυρώθησαν ὀρισμένως καὶ ὀνομαστικῶς ἀπὸ τὸν Β' κανόνα τῆς Ἁγίας Στ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπλῶς δέ ἀπὸ τὸν Α' τῆς Δ' καὶ τὸν Α' τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἐπομένως ἡ Ἀδιαίρετος Ἐκκλησία ἐδέχθη ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Γ', Δ' καὶ Ε' κανόνων τῆς Σαρδικῆς, ὀριζόμενα ἀφοροῦσαν εἰδικό προνόμιο πού ἀπενεμήθη στὸν τότε Ὁρθόδοξο Ἐπίσκοπο τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, διὰ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑποκειμένους Ἐπισκόπους καὶ μόνον καὶ ὄχι ἀνάθεσις ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας σέ αὐτόν. Σχετικὰ ὁ Ζωναρᾶς λέγει: «Οὔτε οὔν τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου ἐστὶν ὁ κανὼν, οὔτε πάσας τὰς ἐκκλήτους ἀνατίθησι αὐτῷ ἀλλὰ τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ» (Σ.Γ.241), ὁ δὲ Βαλσαμών ἀναφέρει: «εἰδικὸν γάρ ἐστὶ τοῦτο εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις τοῦ Πάπα καὶ κρατεῖν ὀφείλει ἔνθα ἐξεφωνήθη» (Σ.Γ.239). Συνεπῶς ἡ ἀπαίτησις τοῦ τότε Ὁρθοδόξου Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης γιὰ προνόμιο ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἔγινε δεκτὴ ἡ κανονικὴ διάταξι τῆς Συνόδου τῆς Καρθαγένῃς διὰ τῆς Ἁγίας Στ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὅτι θά ἀφορίζονται οἱ κληρικοὶ ἐτέρου ἐκκλησιαστικοῦ κλίματος πού θά ἐκκαλοῦν ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης τὰς ὑποθέσεις των. Στὴν Ὁρθόδοξο Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἰ. Κανόνων Θ' καὶ ΙΖ' τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου πού διακελεύουν: «Εἰ δὲ πρὸς τὸν τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας μητροπολίτην, ἐπίσκοπος ἢ κληρικὸς ἀμφισβητοῖ, καταλαμβανέτω τὸν ἑξαρχὸν τῆς διοικήσεως, ἢ τὸν τῆς βασιλευούσης Κωνσταντινουπόλεως θρόνον, καὶ ἐπ' αὐτῷ δικαζέσθω», σέ προσβολή δι' ἐκκλήτου δέν ὑπόκειται, δηλ. τυγχάνει ἀνέκκλητος ἐκδοθεῖσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις ὑπὸ τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου, συνελθούσης κατ' ὀρθὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ΚΗ' ἀποστολικοῦ Κανόνος καὶ τοῦ Δ' κανόνος τῆς ἐν Ἄντιοχείᾳ Συνόδου, ὅπως εἶναι ἡ ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Ἐξάρχου τῆς Διοικήσεως τελοῦσα Γενικὴ Σύνοδος τῶν Μητροπολιτῶν ἢ ἡ ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Πατριάρχου τελοῦσα Σύνοδος τοῦ οἰκείου Πατριαρχικοῦ κλίματος. Τόσον ὁ Θ' ὅσο καὶ ὁ ΙΖ' Ἰ. Κανόνες τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου θέτουν διαζευκτικὸν ἢ στὴν ἴδια κανονικὴ πρόβλεψι γιὰ τὸν

Ἐξαρχο τῆς Διοικήσεως καί τόν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως καί παρέχουν δυνατότητα ἰσοτίμου προσφυγῆς καί ἐπομένως δέν ἀνιδρύνουν οἱ κανόνες γιά τόν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως ὑπερτάτη δικαστική ἀρμοδιότητα καί ἕτερο βαθμό δικαιοδοσίας. Ἐξαρχος δέ τῆς Διοικήσεως σήμερον εἶναι ὁ Πρόεδρος τοῦ οἰκείου Πατριαρχικοῦ κλίματος. Ὁ Βαλσαμών ἀναφέρει χαρακτηριστικά: «Αἱ ψῆφοι τῶν Πατριαρχῶν ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκεινται, Ν ΡΚΓ', κβ, Β.Γ.α.λη «ὁ μακαριώτατος πατριάρχης ἐκείνης τῆς διοικήσεως μεταξύ αὐτῶν ἀκροάσθω, κακεῖνα ὀριζέτω ἅτινα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόσι, καί τοῖς νόμοις συνάδει, οὐδενός μέρους κατά τῆς ψήφου αὐτοῦ ἀντιλέγειν δυναμένου», στήν δέ «Ἐπαναγωγή» ΙΑ',6(J.G.R. τ Β', 260) «Τό τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκειται, οὐδέ ἀναψηλαφᾶται ὑφ' ἐτέρου, ὡς ἀρχή καί αὐτῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων», ὁ δέ Ἱερός καί Μέγας Φώτιος στά «Νομοκανονικά» του Θ, α' (Σ.Α. 169) γράφει: «οὔτε γάρ ἐκκαλοῦντο αἱ τῶν Πατριαρχῶν ψῆφοι». Κατά ταῦτα ἡ δικαστική κρίσις οἰασδήποτε Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Συνόδου πού ἀποτελεῖ κατά τό κανονικό μας δίκαιο τελεία Σύνοδο καί ἐκφέρεται μετά ἀπό ἐκδίκασι κανονικῆς ὑποθέσεως τυγχάνει ἀνέκκλητος δυναμένη μόνον νά ἐκκληθῆ ἐνώπιον Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Π. Παναγιωτάκου «Σύστημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, Τό ποινικό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας» σελ. 836 ἐπ., ΑΘΗΝΑΙ 1962). Ὑπομνηματίζων ὁ θεοφώτιστος Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης τόν Θ' Κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου στίς σελ. 192-193 «Πηδάλιο» ἐκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλ. 1998, «ἀπαντῶν» στόν ἐξωμότη καί ἐξουνιτισθέντα Βησσαρίωνα καί στούς ὅπως ἀναφέρει Παπιστές Βίνιον καί Βελαρμῖνον, ἀναφέρεται στό ζήτημα μέ ἐξαίρετη κανονική ἀνάλυσι λέγοντας χαρακτηριστικά: «Ὅτι μὲν γάρ ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ἐνεργεῖν εἰς τάς διοικήσεις καί ἐνορίας τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, οὔτε εἰς αὐτόν ἐδόθη ἀπό τόν Κανόνα τοῦτον ἡ ἐκκλητος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ δῆλόν ἐστι ἅ. διατί ἐν τῇ δ'. πράξει τῆς ἐν Χαλκηδόνι ταύτης Συνόδου ὁ Κων/νουπόλεως Ἀνατόλιος ἐνεργήσας ὑπερόρια, καί λαβῶν τήν Τύρον ἀπό τόν Ἐπίσκοπόν της Φώτιον, καί δούς αὐτήν εἰς τόν Βηρυτοῦ Εὐσέβιον, καί καθελῶν καί ἀφορίσας τόν Φώτιον, ἐμέμφθη καί ἀπό τούς ἄρχοντας, καί ἀπό ὄλην τήν Σύνοδον διά τοῦτο. Καί ἀγκαλά ἐπροφασίσθη πολλά, μέ ὄλον τοῦτο ὅσα ἐκεῖ ἐνήργησεν, ἀκυρώθησαν ὑπό τῆς Συνόδου, καί ὁ Φώτιος ἐδικαιώθη, καί τάς ἐπισκοπᾶς τῆς Τύρου ἔλαβε. Διό καί ὁ Ἐφέσου Ἰσαάκ ἔλεγεν εἰς Μιχαήλ τόν πρῶτον τῶν Παλαιολόγων, ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἐκτείνει

τήν ἐξουσίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς (κατὰ τὸν Παχυμέρη βιβλ. στ'. κεφ. α')• β'. ὅτι οἱ πολιτικοὶ καὶ βασιλικοὶ νόμοι δέν προσδιορίζουσιν ὅτι ἡ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως μόνον κρίσις καὶ ἀπόφασις δέν δέχεται ἔκκλητον, ἀλλ' ἀορίστως ἐκάστου Πατριάρχου καὶ τῶν Πατριαρχῶν πληθυντικῶς. Λέγει γάρ Ἰουστινιανός Νεαρά ργκ', ὁ Πατριάρχης τῆς Διοικήσεως ἐκεῖνα ὀρίζετω, ἅτινα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς Κανόσι καὶ τοῖς νόμοις συνάδει, οὐδενός μέρους κατὰ τῆς ψήφου αὐτοῦ ἀντιλέγειν δυναμένου. Καὶ ὁ σοφὸς Λέων ἐν τῷ α. τίτλ. τῆς νομικῆς αὐτοῦ ἐπιτομῆς, λέγει, τὸ τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλήτω οὐχ ὑπόκειται, οὐδέ ἀναψηλαφᾶται ἀπὸ ἄλλον, ὡς ἀρχὴ ὄν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐξ αὐτοῦ γάρ πάντα τὰ κριτήρια, καὶ εἰς αὐτὸ ἀναλύει. Καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς πάλιν βιβλ. γ. κεφ. β. τῆς συναγωγῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁ ἀρμόδιος Πατριάρχης ἐξετάσει τὴν ψῆφον, μὴ δεδιώς ἔκκλητον, καὶ βιβλ. α. τίτλ. δ' τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαταγῆς, οὐκ ἐκκαλοῦνται αἱ τῶν Πατριαρχῶν ψῆφοι, καὶ πάλιν βιβλ. α. τίτλ. δ'. κεφ. κθ' κατὰ τῶν ἀποφάσεων δέ τῶν Πατριαρχῶν, ἐνομοθετήθη ἀπὸ τούς πρό ἡμῶν Βασιλεῖς νά μὴ γίνεται ἔκκλητος. Λοιπὸν ἀνίσως κατὰ τούς Βασιλεῖς τούτους, οἵτινες συμφωνοῦσι μὲ τούς ἱερούς Κανόνας, αἱ ψῆφοι τῶν Πατριαρχῶν πάντων δέν δέχονται ἔκκλητον, ἦτοι δέν ἀναβιβάζονται εἰς ἄλλου Πατριάρχου κριτήριον, πῶς ὁ Κωνσταντινουπόλεως δύναται ταύτας νά ἀνακρίνη; καὶ ἂν ὁ παρῶν Κανῶν τῆς δ' ἀλλὰ καὶ ιζ' αὐτῆς, σκοπὸν εἶχε νά ἔχη ὁ Κωνσταντινουπόλεως τὴν ἔκκλητον τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν, πῶς οἱ Βασιλεῖς ἤθελαν θεσπίσουν ἐκ διαμέτρου ὄλον τὸ ἐναντίον, εἰς καιρὸν ὅπου αὐτοὶ ἐγίνωσκον ὅτι οἱ μὴ συμφωνοῦντες τοῖς Κανόσι πολιτικοὶ νόμοι μένουσιν ἄκυροι; γ'. ὅτι, ἂν δώσωμεν κατὰ τούς ἀνωτέρω Παπιστάς ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως κρίνει τούς Πατριάρχας, καὶ ἀνακρίνει τὰς κρίσεις αὐτῶν, ἐπειδὴ ὁ Κανῶν δέν κάμνει ἐξαίρεσιν τίνος καὶ τίνος Πατριάρχου, ἄρα κρίνει ὁ αὐτὸς καὶ ἀνακρινεῖ καὶ τὸν Ρώμης, καὶ οὕτως ἔσται ὁ Κωνσταντινουπόλεως καὶ πρῶτος καὶ ἔσχατος καὶ κοινὸς κριτὴς πάντων τῶν Πατριαρχῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ Πάπα». Ἐσ σημειωθεῖ ἐνταῦθα ὅτι Καθηγητῆς καὶ πρωτιστεύων Ἱεράρχης σέ πολυσέλιδο κείμενὸ του γιὰ τὸ Οὐκρανικὸ ζήτημα προβάλλει τούς Κανόνες τῆς Σαρδικῆς ἀλλὰ «λησμονεῖ» τούς νεωτέρους Κανόνες τῆς Καρθαγένης καὶ τὴν ἐπικύρωσί τους ὀρισμένως ἀπὸ τὸν Β' Κανόνα τῆς ἀγίας ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀναφερόμενος δέ στό Ἱ. Πηδάλιον καὶ μὴ δυνάμενος νά ἀντικρούσει τὸν Θεοφώτιστο Ἅγιο Νικόδημο πειρᾶται νά ἀπομειώσει τὸ κύρος τοῦ Ἱ. Πηδαλίου ἀποσιωπῶν τὸν Ἱερώτατον καὶ

Θεοφόρον συγγραφέα του, αποδίδων αυτό σέ άνωνύμους δῆθεν συγγραφεῖς του. Συνεπῶς κανονικό δικαίωμα έπανεξετάσεως τῆς ύποθέσεως τοῦ Μοναχοῦ Φιλαρέτου (Ντενισένκο) μετά τίς άποφάσεις τῆς τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἔχει μόνον ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, ὅπως ἄλλωστε ὁ Σεπτός Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος, πρὸς τόν Ὅποῖον χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην καί σεβασμόν διότι κατ' ἄνθρωπον τοῦ ὀφείλω τήν εἰς Ἐπίσκοπον προαγωγήν καί χειροτονίαν μου, ὡς βοηθός Ἐπίσκοπος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας, μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 1203/29.8.1999 Πατριαρχικόν Του Γράμμα πρὸς τόν Μακαριστόν Πατριάρχη Μόσχας κυρόν Ἀλέξιον ἀποδέχεται γράφων: «Εἰς ἀπάντησιν πρὸς σχετικό τηλεγράφημα καί γράμμα τῆς Ὑμετέρας λῖαν ἀγαπητῆς καί περισπουδάστου Μακαριότητος, ἐπί τοῦ ἀνακύψαντος προβλήματος ἐν τῇ καθ' Ὑμᾶς ἀδελφῇ Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσσίας, ὅπερ πρόβλημα ὠδήγησε τήν Ἱεράν Σύνοδον αὐτῆς ὅπως προβῆ, δι' οὓς οἶδεν αὕτη λόγους, εἰς τήν καθαίρεσιν τοῦ ἄχρι πρότινος ἐκ τῶν τά πρῶτα φερόντων Συνοδικοῦ μέλους αὐτῆς Μητροπολίτου Κιέβου κυρίου Φιλαρέτου, ἐπιθυμοῦμεν ἵνα γνωρίσωμεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἀγάπῃ ἀδελφικῶς ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀναγνωρίζουσα εἰς τό ἀκέραιον τήν ἐπί τοῦ θέματος ἀποκλειστικήν ἀρμοδιότητα τῆς ὑφ' Ὑμᾶς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἀποδέχεται τά Συνοδικῶς ἀποφασισθέντα περί τοῦ ἐν λόγῳ, μή ἐπιθυμοῦσα τό παράπαν ἵνα παρέξῃ οἰανδήτινα δυσχέριαν εἰς τήν καθ' Ὑμᾶς ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν» ἀναγνωρίζων, ὡς Κανονολόγος, τήν ἀρχήν τῆς ταυτότητος τῶν ποιῶν, γεγονόςσ πού ἐπανέλαβε καί μετά στό γράμμα του γιά τόν ἀναθεματισμό τοῦ ἰδίου, Φιλαρέτου (Ντενισένκο), (1997) πρὸς τόν Πατριάρχη Μόσχας: «Λαβόντες γνῶσιν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἀνακοινώσαμεν ταύτην τῇ Ἱεραρχίᾳ τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καί προετρεψάμεθα αὐτήν ὅπως οὐδεμίαν ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν ἔχη τουντεῦθεν μετὰ τῶν εἰρημένων».

8. Οἱ Ἱ. Κανόνες Θ' καί ΙΖ' τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθιέρωσαν, ὅπως προείπαμε, τόν ἴδιο βαθμό δωσιδικίας γιά τόν Ἐξαρχο τῆς Διοικήσεως (σημερινό Πρόεδρο τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου) καί γιά τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη-Ἀρχιεπίσκοπο Κων/νουπόλεως καί μέ αὐτή τήν κανονική ρύθμισι δέν ἀνίδρυσαν μείζονα δικαιοδοσία δι' οὐδένα Πατριαρχικό Θρόνο. Συνεπῶς ὁ καταδικασθεῖς ὑπό τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου δέν ἔχει τό δικαίωμα προσφυγῆς σέ ἄλλη Πατριαρχική Σύνοδο παρά μόνον στήν Οἰκουμενική Σύνοδο καί ἀκριβῶς

αυτήν τήν ἀρχή ἐναργέστερα νομοθέτησε ἡ Ἁγία ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος μέ τήν διά τοῦ Β΄ Ἰ. Κανόνος Της ὀνομαστικῶς ἐπικύρωσι τῶν κανόνων τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, ἡ ὁποία ὅπως ἀναφέρεται ἀπέριψε τήν ἀπαίτησι γενικῆς δωσιδικίας τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης καί συνεπῶς κάθε ἐτέρου Πατριάρχου ἐφ΄ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε ὁ νεώτερος Ἰ. Κανόνας, ὁ Β΄ τῆς Ἁγίας ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρισμένως ἐκύρωσε τοὺς Ἰ. Κανόνες τῆς Καρθαγένῃς καί ὡς νεωτέρα κανονική διάταξις τροποποιεῖ κάθε παλαιότερα καί κατισχύει αὐτῆς, ὅπως σέ κάθε δικαίικόν σύστημα ἰσχύει καί ὡς καταδεικνύεται ἀπό τήν ἐπί τοῦ ὄρουσ Ὁμιλία τοῦ Κυρίου «Πάλιν ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐπιορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὄρκους σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμόσαι ὅλως» (Ματθ. 5,33-34) Τό προκύπτον συμπέρασμα ἐκ τῆς κανονικῆς αὐτῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ρυθμίσεως διά τήν περίπτωσι τῆς Οὐκρανίας, εἶναι ὅτι ἐσφαλμένως καί ἄνευ κανονικῆς ἀρμοδιότητος καί δωσιδικίας ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξεδίκασε ἐκκλήτους καί ἔκρινε ἐπί τελεσιδίκων κανονικῶν ὑποθέσεων πρώην κληρικῶν ἄλλης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τροποποιουῖσα καί ἀκυρώνουσα ἀποφάσεις τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου χωρίς σχετική κανονική ἀρμοδιότητα. Ἐπομένως οἱ ἀποφάσεις κανονικῆς ἀποκαταστά-σεως τῶν καθηρημένων, ἀναθεματισμένων καί ἀχειροτονήτων τῶν δύο σχισματικῶν Δομῶν τῆς Οὐκρανίας, πού προηγήθηκαν τῆς χορηγήσεως τοῦ Τόμου τῆς Αὐτοκεφαλίας εἶναι ἄκυρες καί συνεπῶς ἡ Ἀπόφασις χορηγήσεως καθεστῶτος Αὐτοκεφαλίας σέ ἀνύπαρκτον Κανονικῶς Ἐκκλησίᾳ ἀπαρτιζομένη ἀπό Κανονικούς παραβάτες, ἀποβαίνει καί αὐτή ἄκυρος. Αὐτά ἀσφαλῶς πρέπει νά καταγνωσθοῦν πλέον ὑπό πανορθοδόξου Συνόδου, ἡ ὁποία δι' ἐνεργειῶν τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν πρὸς τόν Παναγιώτατον Οἰκουμενικόν Πατριάρχην κ.κ. Βαρολομαῖον πρέπει τάχιστα νά συνέλθει γιά νά ἀντιμετωπιστεῖ αὐτό τό φαινομενικῶς δυσεπίλυτο ζήτημα, τό ὁποῖο δυστυχῶς οὐδεὶς θέτει στήν πραγματικὴ κανονικὴ του βάσι καί κυρίως νά ἀντιμετωπισθεῖ ὁ μέγιστος κίνδυνος διασπάσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν μέ ἀπροβλέπτους συνεπειάς διά τήν εὐστάθεια τῆς Ἀγιωτάτης, Ὁρθοδόξου, Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Μίας, Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Διερωτῶμαι, ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν Ζητημάτων ἀγνοεῖ τά ἀνωτέρω; Ἡ δὲ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Διορθοδόξων καί Δια-

χριστιανικῶν Σχέσεων ἔχει μελετήσῃ τὶς συνέπειες ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκύρου αὐτῆς Αὐτοκεφαλίας, ὅπως εἰσηγήθηκε στὴν Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο, προδήλου κανονικοῦ σφάλματος τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὴν βεβαία ἀντίδρασι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας μέ τὴν διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν τυχόν ἀναγνώρισι στὴν Ἑλλάδα ἐτέρας θρησκευτικῆς «Δομῆς» πού ἤδη τελεῖ σέ κοινωνία μέ τὴν ὑπερόρια στὴν Ἀμερικὴ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τῆς πρώην Συνόδου τοῦ Κάρλοβιτς (ROCOR); Ἀντιλαμβάνόμεθα εἰλικρινῶς τὸν κυκεῶνα πού ἔρχεται; Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ ἀναλάβωμε τὶς εὐθύνες μας ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τῆς αἰωνιότητός μας καὶ τῆς Ἱστορίας;

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Πηγή : <https://impantokratoros.gr>